

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně **A. Š.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Karlem, advokátem se sídlem Plzeň, Nerudova 35, žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2007, č. j. 57 Ca 70/2007 - 29,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2007, č. j. 57 Ca 70/2007 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2007, č. j. RR 2281/07 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto mj. odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy – odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 10. 2005, č. j. výst./3931/05-Bo, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Citovaným rozhodnutím správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobkyni postavení účastníka územního řízení ve věci terénních úprav spočívajících v oddělení stávající vodní plochy (mokřadu od rybníka) na pozemcích p. č. 714/4 a 714/6 v k. ú. Švihov u Klatov. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Plzni žalobou, kterou se domáhala jeho zrušení. Rozsudkem ze dne 29. 11. 2007, č. j. 57 Ca 70/2007 - 29, byla žaloba zamítnuta pro nedůvodnost.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku úvodem připomněl, že na základě žaloby podané dne 9. 2. 2006 proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2006, č. j. RR/121/06 (jímž žalovaný taktéž odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil), svým rozsudkem ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 15/2006 - 38, zmíněné rozhodnutí zrušil pro vady řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za stěžejní pro závěr, že žalobkyně není účastníkem řízení, neměl oporu ve spisu. Pokračující správní řízení následně vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud především odmítl jako nedůvodnou žalobní námitku, dle které žalovaný nerespektoval právní názor vyslovený v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v novém řízení žalovaný (v souladu s požadavkem soudu) posuzoval, zda spisový materiál neobsahuje i jiné podklady, na základě kterých by bylo možné zjistit právně významné skutečnosti pro posouzení odvolání. Jako důkazní prostředky pak použil nejen „Hydrogeologické posouzení území při jihozápadním okraji obce ŠVIHOV – okres Klatovy (prostor mokřadu na pozemcích 714/6 a 714/2)“ vyhotovené RNDr. V. T. (dále jen „Hydrogeologické posouzení“), ale i čtyři další podklady („Posouzení mokřadu v k.ú. Švihov“ zhotovené společností Hydroprojekt, a.s. pro Městský úřad Klatovy – dále jen „Posouzení mokřadu“, stanovisko Městského úřadu Klatovy ze dne 19. 4. 2001, č.j. ŽP 715,1100/2001- dále jen „Stanovisko“, vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 9. 3. 2004, č.j. ŽP/1445/04 – dále jen „Vyjádření“, a stavebníkem předloženou projektovou dokumentaci - dále jen *projektová dokumentace*). V této souvislosti krajský soud konstatoval, že zmiňované podklady žalovaný pro zjištění skutkového stavu u předchozího rozhodnutí nepoužil vůbec, případně jen ve značně omezeném rozsahu.

Za důvodnou neuznal krajský soud ani námitku, dle které žalovaný (a správní orgán prvního stupně) rozhodli v rozporu s § 36 správního řádu pouze na základě vlastního posouzení bez odborných znalostí, které jejich úřední osoby nemají. Uvedl, že zodpovězení otázky, zda terénní úpravy spočívající v oddělení stávající vodní plochy mohou přivodit důsledek žalobkyní předvídaný (tj. zaplavení její nemovitosti při přívalových deštích), nepochybně má zásadní význam pro rozhodnutí, ale že při řešení této otázky žalovaný nevycházel jen z vlastního posouzení, nýbrž i z řady důkazních prostředků vyjmenovaných výše. Ve všech případech se jednalo o odborná posouzení subjektů vybavených příslušnými odbornými znalostmi. S odkazem na § 34 odst. 1 a 2 správního řádu krajský soud uvedl, že k dokazování je možné využít všech prostředků, jimiž lze objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Znalecký posudek je jen jedním z možných důkazních prostředků a potřeba odborných znalostí nemá ve správním řízení vždy za následek povinnost správního orgánu ustanovit znalce za účelem vypracování znaleckého posudku. Žalobkyně přitom žádný jiný důkaz na podporu svých tvrzení neoznačila. Na rozdíl od žalobkyně má krajský soud zato, že důkazy, o které žalovaný napadené rozhodnutí opřel, jsou relevantními a dostatečnými pro posouzení účastenství žalobkyně. V této souvislosti zrekapituloval závěry „Posouzení mokřadu“, z nichž vyzdvihl zejména tu skutečnost, že hladina vody v mokřadu je závislá na množství přitékající podzemní vody a že mokřad je vybaven odtokovým potrubím osazeným na úrovni hladiny, ústícím do městské kanalizace. Toto posouzení sice bylo vyhotoveno již v roce 2001 (k žádosti Městského úřadu Klatovy) v souvislosti s jinou aktivitou stavebníka, a tedy v něm obsažená zjištění mají obecnější povahu a jsou použitelná i v dané věci. Obdobné závěry plynou i z „Hydrogeologického posouzení“. Jestliže ze shora uvedených důkazů vyplývá, že mokřad nikdy neplnil funkci vodní nádrže chránící okolní nemovitosti před přívalovými srážkami a podzemními vodami, že zamýšlenými stavbami nedojde k zásahu do stávajících poměrů v oblasti spodních vod a že ochranu před zvýšením hladiny vlivem intenzivních dešťových srážek zajišťují (zachovaná) odpadní potrubí, pak nelze opodstatněně tvrdit, že shromážděné podklady neprokazují, že zmenšení kapacity mokřadu nepovede k ohrožení nemovitosti žalobkyně. Ani poukaz na přátelský vztah RNDr. V. T. a stavebníka nepředstavuje kvalifikované zpochybnění. Závěrem krajský soud upřesnil, že přes žalobkyní použitou terminologii v označení mokřadu (rybník, retenční nádrž, apod.), byla z žaloby evidentní obava z důsledků vyvolaných terénními úpravami stávajícího mokřadu, bez ohledu na to, zda je mokřad vodohospodářským dílem nebo přírodním útvarem, či v minulosti kýmkoli spontánně provedeným zásahem.

Proti tomuto rozsudku brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž výslovně neuvedla, ze kterého důvodu podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního

(dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost podává. Z obsahu kasační stížnosti však lze dovodit, že je podávána podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Absence právní subsumpce uplatněných stížných důvodů není překážkou projednatelnosti kasační stížnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS.)

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uvedla, že správnost jejího tvrzení o výše popsaném ohrožení její nemovitosti nebyla dosud vyvrácena a že žalovaný ve svém novém rozhodnutí nezminil žádný důkaz zásadního významu, který by odůvodňoval správnost výroku o zamítnutí odvolání. Připomněla, že důvody pro zamítnutí žaloby vycházejí ze stejných podkladů a skutkových zjištění, ze kterých vycházel předešlý rozsudek; tytéž podklady jsou nyní hodnoceny protichůdně, a navíc nesprávně a v rozporu s jejich skutečným obsahem. Jestliže krajský soud vychází z „*Hydrogeologického posouzení*“ a dalších čtyř v rozsudku zmíněných podkladů, pak by mělo být ověřeno, co z obsahu provedených důkazů opodstatňuje zamítnutí žaloby a co vyvrací účastenství stěžovatelky a správnost tvrzení o ohrožení její nemovitosti. Žalovanému totiž z *Vyjádření* ze dne 9. 3. 2004, pouze vyplynulo, že navržené terénní úpravy nebudou mít zásadní vliv na životní prostředí v dané lokalitě a že nezasáhnou podstatně do vodních poměrů v oblasti spodních vod a do nemovitosti žalobkyně, neboť hladina mokřadu je zcela závislá na úrovni hladiny podzemní vody, protože do mokřadu neústí žádná povrchová vodoteč a existující odtoková potrubí zajišťují dostatečnou ochranu před zvýšením hladiny v mokřadu. Odbory životního prostředí obou stupňů se zabývaly pouze vlivem navržených terénních úprav na pokojný stav a z „*Posouzení mokřadu*“ podle žalobkyně zase nevyplývá, že by posuzovalo vliv terénních úprav (což ostatně konstatoval i krajský soud). Jediným důkazem tak zůstává „*Hydrogeologické posouzení*“, které však krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 15/2006 - 38, nepovažoval za dostačující, protože se nevyjádřilo k retenční funkci mokřadu při přívalových deštích a vlivu spodní vody ve vazbě na zmenšení plochy mokřadu. S tím se stěžovatelka ztotožňuje, neboť naposledy uvedená práce zejména nereflektuje, že se terénními úpravami ruší existující odtoková potrubí.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci nejprve uvedl, že trvá na tom, že v novém odvolacím řízení plně respektoval názor krajského soudu tak, jak byl vyjádřen v rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 15/2006, a že ve spisovém materiálu správního orgánu prvního stupně bylo dostatek podkladů pro vyvrácení tvrzení stěžovatelky o ohrožení její nemovitosti provedením navrhovaných terénních úprav. Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že mokřad není vodním dílem a nikdy neplnil funkci retenční nádrže, která má chránit nemovitosti ve svém širokém okolí před přívalovými dešti, a proto ani navržené terénní úpravy nemohou způsobit ohrožení nemovitosti stěžovatelky. Proto žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud považuje především za nutné vyjádřit se k tvrzení stěžovatelky, dle kterého žalovaný v rámci nového rozhodování o jejím odvolání nesplnil to, co mu krajský soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku uložil. Z ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. skutečně vyplývá, že *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán*. Toto ustanovení ze své povahy směřuje především na případy, kdy správní soud podá výklad hmotného práva, ze kterého je správní orgán v dalším řízení povinen vycházet. Nebylo-li důvodem zrušení správního rozhodnutí soudem nesprávné

posouzení věci, ale rozpor skutkových závěrů správního orgánu s obsahem správního spisu či nedostatečnost skutkových zjištění (jak tomu bylo i v projednávané věci), možnost soudu vyjádřit se v tomto ohledu závazným právním názorem je omezena. V těchto případech je tak správní orgán v zásadě povinen akceptovat samotný fakt nedostatečnosti či rozpornosti skutkových zjištění, dále označení skutečností, jejichž prokázání bude pro řádné zjištění skutkového stavu věci nezbytné, popřípadě též vyloučení důkazních prostředků, které soud označil (ať již z jakéhokoli důvodu) jako nepoužitelné. Správnímu soudu tedy (s výjimkou zjevných excesů při dokazování) zásadně nepřísluší zavazovat správní orgán v tom, jaký konkrétní důkaz má být v dalším řízení proveden; vysloví-li se i v tomto směru, může jít zpravidla o doporučení a prokáže-li správní orgán rozsudkem požadované skutečnosti i jiným způsobem než předpokládal soud, jde o postup plně akceptovatelný.

Nahlíženo z tohoto pohledu je zřejmé, že žalovaný svou povinnost vycházet z právního názoru krajského soudu vysloveného v předcházejícím rozsudku relevantním způsobem neporušil. V dalším řízení totiž vycházel z premisy, že jeho předchozí rozhodnutí nebylo dostatečně důkazně podepřeno a doplnil dokazování o další listinné podklady, které vzal za podklad nového rozhodnutí. Samotný fakt, že přitom i nadále vycházel z podkladů, které krajský soud označil za nepoužitelné, nemůže vést sám o sobě k opačnému závěru, neboť (jak již bylo uvedeno) rozhodnutí se nově opírá i o jiné důkazy, které krajský soud v přecházejícím rozsudku neoznačil za nepoužitelné či irelevantní. Uvedené však neznamená, že by tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost nového správního rozhodnutí z pohledu opětovné nedostatečnosti skutkových zjištění, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K námitce žalobkyně, dle které ani nově vydané rozhodnutí žalovaného není dostatečně důkazně podloženo, je nutno nejprve zmínit některé podstatné skutečnosti vyplývající z předchozích rozhodnutí a dalšího obsahu správního spisu. Především je nutno uvést, že prvostupňové správní rozhodnutí se opírá toliko o „*Hydrogeologické posouzení*“, v pořadí první druhostupňové rozhodnutí žalovaného se kromě tohoto posouzení odkazuje též na stavebníkem předloženou *projektovou dokumentaci* a „*Posouzení mokřadu*“. Závěry vyplývající z poslední zmiňované podkladu pak toto rozhodnutí výslovně označuje za nepodložené (tedy nepoužitelné). Krajský soud v Plzni předcházejícím rozsudkem toto rozhodnutí žalovaného zrušil, a to právě z důvodu nedostatečnosti skutkových zjištění. V odůvodnění se vyjádřil k jednotlivým podkladům, z nichž vycházel žalovaný, přičemž výslovně uvedl, že „*Hydrogeologické posouzení*“ neřeší otázku retenční funkce stávajícího mokřadu, kterou stěžovatelka v průběhu správního řízení učinila spornou. K *projektové dokumentaci* terénních úprav krajský soud uvedl, že ta správnost tvrzení žalobkyně nevyvrací; pokud jde o „*Posouzení mokřadu*“, k jeho použitelnosti se krajský soud nevyjádřil s tím, že z něj žalovaný při svém rozhodování nevycházel. V následně vydaném druhostupňovém rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že „*při vydání nového rozhodnutí ve věci vycházel ze spisového materiálu, který mu byl stavebním úřadem postoupen dne 14. 12. 2005 a po skončeném soudním řízení vrácen Krajským soudem v Plzni.*“ Uvedl dále, že „*v novém řízení (...) posuzoval, zda spisový materiál obsahuje jiné podklady, na základě kterých by bylo možné zjistit právně významné skutečnosti pro posouzení odvolání.*“ V intencích názoru vyjádřeného v rozsudku krajského soudu se, kromě vlivu mokřadu na hladinu podzemní vody, vyslovil k podstatě odvolacích námitek stěžovatelky, tedy k jeho retenční funkci. Uvedl, že mokřad není rybníkem s retenční funkcí a jelikož tuto funkci nikdy neplnil, není ani možné, aby vlivem navrhovaných terénních úprav byla taková funkce zmenšena. Za situace, kdy by se hladina spodní vody vlivem intenzivních dešťových srážek zvýšila, je ochrana před vylitím vody z mokřadu zajištěna odpadním potrubím, které zůstane zachováno i po provedení terénních úprav. Tyto závěry přitom výslovně opřel o všechny tři výše zmiňované podklady (o které se opíralo i předcházející rozhodnutí) a nadto o dva dosud nepoužité podklady – „*Stanovisko*“ a „*Vyjádření*“. Z těchto podkladů, dle jeho názoru, vyplývá, že předmětný mokřad není vodním dílem a navržené terénní

úpravy nemohou mít zásadní vliv na vodní poměry a životní prostředí v dané lokalitě. Nemůže proto dojít ani k „*podstatnému zásahu do vodních poměrů v oblasti spodních vod a nemůže dojít ke zhoršení vodních poměrů ve vztahu hladiny spodní vody a nemovitostí odvolatelů*“. V novém (kasační stížností napadeném) rozsudku již krajský soud výhrady stěžovatelky ke zjištění skutkového stavu věci odmítl. Uvedl, že kromě rozporovaného „*Hydrologického posouzení*“ vychází rozhodnutí žalovaného ze čtyřech dalších podkladů; ty již byly součástí správního spisu v této věci, avšak nebyly dosud použity. Dle jeho názoru (v odůvodnění podrobně rozvedeného) pak neexistenci retenční funkce mokřadu potvrzují.

Stěžovatelka tyto závěry krajského soudu neakceptuje a Nejvyšší správní soud se s jejím názorem plně ztotožňuje. Předně je nutno říci, že rozhodnutí žalovaného se neopírá kromě „*Hydrologického posouzení*“ o další čtyři použitelné důkazy, neboť použitelnost jednoho z těchto důkazních prostředků – *projektové dokumentace* byla pro potřeby posouzení retenční způsobilosti mokřadu předcházejícím rozsudkem výslovně vyloučena. Pokud jde o zbývající podklady, Nejvyšší správní soud souhlasí s výhradami stěžovatelky uvedenými v kasační stížnosti, na které tímto v podrobnostech odkazuje. Z obsahu výše zmiňovaného „*Stanoviska*“ a „*Vyjádření*“ vskutku nevyplývá nic jiného, než že mokřad není vodohospodářským dílem s tím, že navrhované terénní úpravy nemohou mít zásadní vliv na tamní vodní poměry a na životní prostředí. Tyto podklady tedy nikterak neřeší stěžovatelkou nastolenou otázku, jaký vliv by měly případné dlouhotrvající či přívalové deště na stávající retenční schopnosti mokřadu; fakt, že mokřad není vodohospodářským dílem a neplní tedy retenční účel, je z tohoto pohledu zcela nepodstatný, neboť každá vodní plocha disponuje ze své podstaty jistou mírou retence a o posouzení míry této (přirozené) schopnosti stěžovatelka usiluje. Pokud se týká „*Hydrologického posouzení*“, zde je třeba poukázat na skutečnost, že žalovaný tento podklad ve svém prvním rozhodnutí označil za nepoužitelný *per se* (s ohledem na jeho neprůkaznost); v novém rozhodnutí z něj však vychází. Již v této skutečnosti tak lze spatřovat evidentní vnitřní rozpor.

Nad tento rámeček považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat též na další, stěžovatelkou výslovně nezmiňovaný, aspekt věci. Ze shora popsaného skutkového stavu věci je zcela zřejmé, že v řízení, jehož podstatou je posouzení, zda stěžovatelka může být účastníkem územního rozhodnutí, bylo provedeno poměrně obsáhlé dokazování. Zde chce Nejvyšší správní soud upozornit, že dokazování v řízení vedeném dle § 14 správního řádu (či nově dle § 28 odst. 1 správního řádu z roku 2004) musí mít nutně své limity, neboť nelze připustit, aby jím bylo fakticky prováděno dokazování, které by mělo být součástí samotného meritorního řízení. Institut účastníka správního řízení ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu je konstruován tak, že k tomu, aby měl určitý subjekt toto postavení, postačí i jen tvrzení, *že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak* (srov. recentní úpravu v § 28 odst. 1 správního řádu z r. 2004). Správní řád tedy přiznává postavení účastníka řízení určitému subjektu do doby, než se v průběhu řízení prokáže opak. Toto tvrzení však musí být vyvráceno a podloženo silou procesního rozhodnutí správního orgánu; vychází se evidentně z procesního pojetí účastníka (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 600/99, dostupný na www.nalus.usoud.cz). Důkazní břemeno v tomto směru tedy tíží správní orgán a nic mu pochopitelně nebrání provést k posouzení tvrzení potenciálního účastníka řízení dokazování. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že za situace, kdy by takové dokazování mělo být obsáhlé a mělo by též blízkou souvislost s předmětem meritorního řízení, pak by bylo na místě takovou osobu účastníkem řízení (preventivně) učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení s následným vypořádáním jejích námitek v konečném rozhodnutí. Takový postup by byl nejen v souladu s principem procesní ekonomie (meritorní řízení bývá zpravidla – byť nikoli nutně - do doby vyřešení účastenského postavení subjektu přerušeno, některé z důkazů provedených v tomto vyvolaném řízení by musely být provedeny též v řízení meritorním apod.),

ale byl by též nepochybně naplněním práva takové osoby na spravedlivý proces. Vždy je totiž třeba volit postup, který by vyloučil omezení jednotlivce v některém konkrétním subjektivním procesním právu, např. v nemožnosti provést zamýšlený procesní úkon (který by byl realizovatelný jen v rámci meritorního řízení), čímž by mohl být v důsledku takového znevýhodnění oproti jinému účastníku řízení zkrácen na svých hmotných právech. V projednávané věci by postup žalovaného byl v principu akceptovatelný, pokud by ovšem (poměrně rozsáhlé) dokazování provedl prostřednictvím podkladů, které by měl k dispozici od osoby, která své účastenství tvrdí, od (nepochybných) účastníků meritorního správního řízení či ze své dřívější úřední činnosti apod. V projednávaném případě nicméně existuje určitá pochybnost (soudě alespoň dle žurnalizace správního spisu), zda některé podklady, o něž žalovaný napadené rozhodnutí opřel, nebyly opatřeny teprve po zrušení původního druhostupňového rozhodnutí žalovaného; závěr krajského soudu (v posledním odstavci na str. 7 rozsudku) tvrdící opak není nikterak podložen.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty první s. ř. s., rozsudek Krajského soudu v Plzni rozsudkem zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V průběhu dalšího řízení krajský soud, mimo jiné, uváží, zda případné další doplnění dokazování v řízení o (ne)přiznání účastenského postavení stěžovatelky by již nepřekročilo výše naznačenou míru, za niž by již bylo vhodné vést žalovaného i prvostupňový správní orgán k připuštění stěžovatelky do územního řízení a vypořádání jejich námitek v jeho rámci. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu